

De Akener Lakschildmeeuw een kleurrijk ras

De Akener Lakschildmeeuw behoort tot de oudste Meeuwenrassen van Europa en wordt al meer dan 200 jaar gefokt. Zij werd voornamelijk gehouden in het grensgebied van Duitsland met België en Nederland. De oude keizerstad Aken heeft het ras destijds haar naam gegeven. In Duitsland zien we haar op veel tentoonstellingen, dit in tegenstelling tot Nederland, waar we haar slechts op enkele tentoonstellingen kunnen bewonderen.

Tekst: Han van Doorn

Tekeningen: Wijlen Jan de Jong

Foto's: Ronald van Dijk

Standaardtekening.

Geschiedenis

Reeds in het midden van de 18e eeuw kon men dit ras met haar prachtige lakrijke vleugelschilden in zwart, rood en geel op de binnenplaatsen van de grote herenhuizen bewonderen. In Zuid-Limburg kon men ze direct na de Tweede Wereldoorlog nog waarnemen op de binnenhoven van de zogenaamde neerboerderijen.

Naast de kleurenpracht, die door de inkruising met kleurduiven was bereikt, waren ze ook zeer geliefd om hun vliegcapaciteiten. Op iedere markt kon men Akeners voor de verkoop vinden. Omdat ze zo mooi intensief van schildkleur waren, werden ze toentertijd in de volksmond wel 'schildjes' genoemd. Rond 1900 kwam er verandering in de fokrichting. Een aantal fokkers bezonnen zich op het oertype: het meeuwentype. De intensieve lakkleur won aan belangrijkheid en het wedstrijdelement verhuisde naar de achtergrond. Belangrijk werd daarbij ook gevonden dat ze hun eigen jongen goed kunnen grootbrengen.

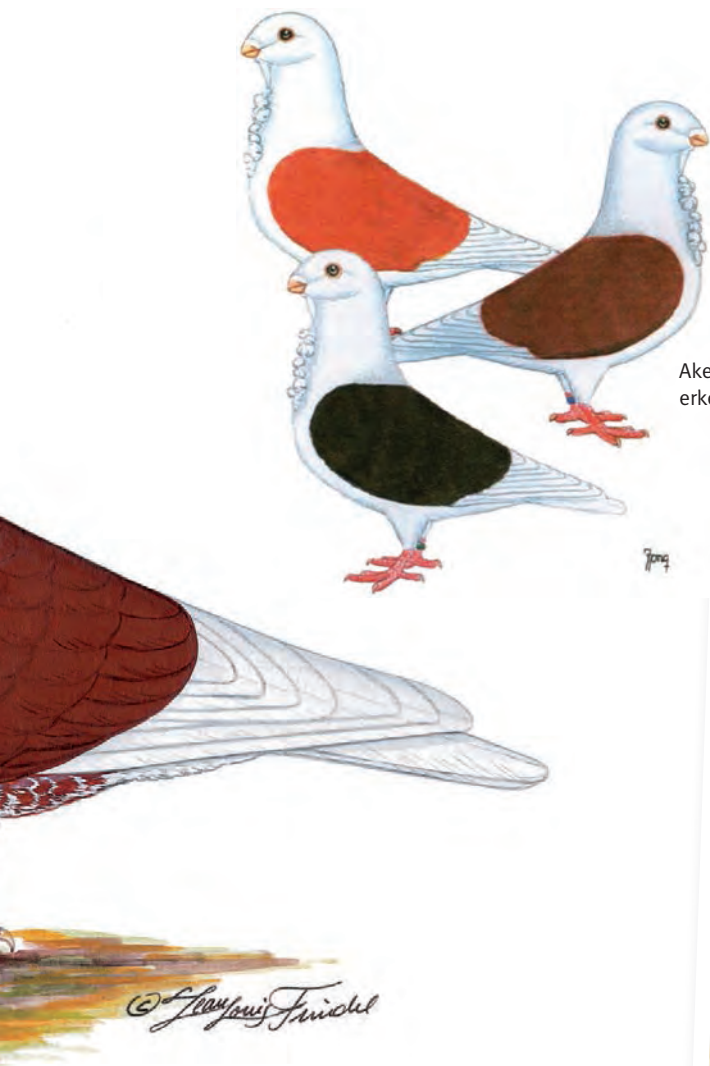
Die eisen: het meeuwentype, de lakrijke kleur en het goed kunnen grootbrengen van de jongen zijn nog steeds belangrijk en staan vast in de standaard.

In 1925 werd in Duitsland de Akener Sierduiven Vereniging opgericht. Hierdoor kreeg de Akener nog meer bekendheid en het aantal fokkers groeide gestaag. Door de Tweede Wereldoorlog kwam hierin een abrupt einde. Duiven

konden niet meer of heel moeilijk gehouden worden of overleefden het niet door de bombardementen. In de jaren na WO II werd de draad weer voorzichtig opgepakt en begin jaren 50 werden in de streek Niederrhein/Zuid-Limburg/België weer verdienstelijke stammen opgebouwd. In 1956 werd in Duitsland een speciaalclub opgericht die de belangen ging behartigen van zowel de Akener Lakschildmeeuw als de Akener Bandkropper. Later volgde een splitsing en zijn beide rassen in zelfstandige clubs doorgesgaan. In Duitsland zien we nog altijd behoorlijke aantallen Akeners op tentoonstellingen, gesteund door een vaste kern fokkers. Dit in tegenstelling tot Nederland, waar we vele jaren bijna geen dieren op de show tegenkwamen. De laatste jaren groeit het aantal iets, maar het aantal fokkers blijft op een zeer bescheiden niveau.

Algemeen voorkomen

De Akener Lakschildmeeuw is een compacte schildmeeuw met geronde kop en een krap middellange snavel. Ze is laag gesteld met een bijna horizontale houding. De gekleurde vleugelschilden moeten intensief gekleurd zijn met veel glans. Veelal wordt er door de fokkers eerst naar de kop gekeken -het is immers een meeuwenras-, maar dit onderdeel staat op de derde plaats bij de volgorde van beoordeling. Aan de hand van de beoordelingsonderdelen zullen we de Akener nader beschrijven.

Akeners zijn in drie kleuren erkend: zwart, rood en geel.

DE INTENSIEVE
LAKKLEUR WON AAN
BELANGRIJKHEID

Fraaie vertegenwoordiger en winnaar clubshow 2017. Jonge doffer met 96 punten, fokker/eigenaar: Wim van Dijk.

Type en stand

De Akeners heeft een compact type met een lage stand en bijna horizontale houding. Zij moet een brede, goed geronde borst hebben, de rug is breed in de schouders, naar achteren versmallend en licht afhellend. De vleugels moeten strak tegen het lichaam worden gedragen, ze moeten de rug goed afdekken en mogen het staarteinde niet bereiken. Zij heeft een korte hals met een lichte keelwam die duidelijk zichtbaar moet zijn. Aan de voorzijde van de hals moet de Akeners voorzien zijn van een goed ontwikkelde jabot, het raskenmerk van meeuwenrassen. Hiermee bedoelen we een jabot met vanaf de keel tot op de borst, naar links en naar rechts vooruit groeiende veren. Geregeld zien we dieren met jabots die niet goed ontwikkeld zijn, onvoldoende lengte hebben of slechts naar één zijde vooruitstekende veren hebben. Dit moet worden bestraft met het in mindering brengen van een punt. Ontbreekt de jabot, dan volgt uitsluiting van het dier. De staart is kort en goed gesloten. De benen zijn kort en onbevederd. De bevedering is kort en moet glad aanliggen.

Kleur en tekening

Bij de beoordeling komt het onderdeel 'kleur' direct ná 'type en stand.' Het is een Meeuwenras dat voor wat betreft de kleur op het schild de eisen heeft van een kleurduif. De grondkleur van de Akeners is wit. Enkel de schilden,

inclusief de duimveren, moeten gekleurd zijn en deze kleur is zeer intensief en glansrijk. De intensief diepe kleur is te danken aan de 'schmalzkielen' die de dieren moeten bezitten. Dat zijn vetschachten die boven de laatste staartwervel aanwezig zijn. Bij de intensieve kleuren moet gelet worden op de haarvederigheid bij de rode en gele kleurslag. Haarvederigheid moet bestraft worden. De Akeners is slechts erkend in drie kleuren: zwart, rood en geel. Er zijn in het verleden stemmen opgegaan om meer kleuren te erkennen, maar dit kwam steeds bij de Duitse speciaalclub op veel verzet te staan.

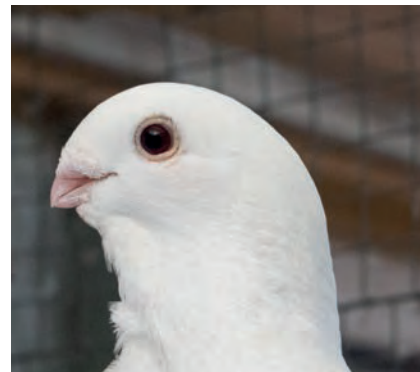
Bij de aftekening moeten de buitenste acht t/m tien slagpennen wit zijn. Bij veel Meeuwen is het een vereiste van minimaal zeven tot maximaal twaalf witte slagpennen, maar niet bij dit ras. Bij de fok is dit een moeilijkheidsfactor. Een nog grotere moeilijkheidsfactor is het aantal vereiste gekleurde duimveren. Iedere duif heeft aan beide vleugels vier duimveren. De wens is dat alle acht gekleurd zijn; zeven is toegestaan, maar beslist niet minder, want dan telt dit als ernstige fout. Al bij twee witte duimveren, of het ontbreken van minimaal twee duimveren, komt het dier niet hoger dan 92 punten. Doordat de vleugels intensief gekleurd moeten zijn, is het bijna ondoenlijk om dieren te fokken die voor het overige geheel wit zijn. Iets kleur achter de benen is dan ook toegestaan.

Voldoet aan de gestelde eisen: 10 witte slagpennen (maximum aantal) met de gekleurde duimveren.

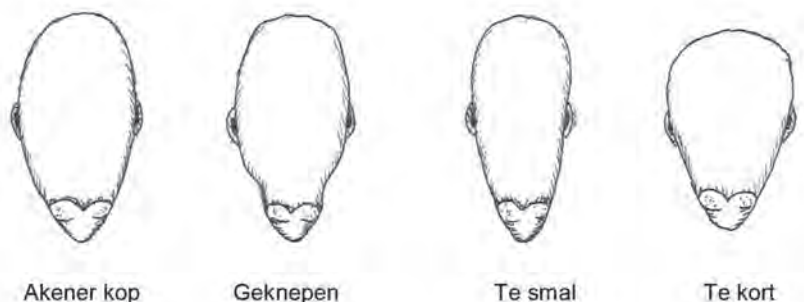
Schmalzkielen zijn duidelijk te zien.

Kopstudie: iets meer lengte in voorkop gewenst met een krachtiger bovensnavel.

Tweetal Akeners met fraaie kleur.

Koppen van bovenop gezien.

Standaard

Te ronde kop

Snavedruk en vlakke voorkop

Wratdruk en teveel achterhoofd

Zwakke ondersnavel en vlakke bovenkop

Neuswrat en oogranden te grof

Koppen Akener Lakschildmeeuw.

Kop en snavel

Alhoewel de kop met haar onderdelen in belangrijkheid niet direct ná het type en de stand komt, blijft het een Meeuwenras en het is bekend dat deze belangrijke koponderdelen moeten hebben. De kop wordt eivormig verlangd, langwerpig gerond, met één vloeiende lijn, zonder onderbreking, verlopend van de snavelpunt tot in de nek. Boven de ogen moet de kop geen vlakke lijn vertonen, maar voldoende vulling, opdat de vloeiende lijn daardoor niet verstoord wordt. Men moet dit in de kooi beoordelen, want bij het in de hand nemen van het dier, trekt deze de veren in en ziet men doorgaans een te vlakke bovenschedel. In de kop zien we een donker oog omgeven door oogranden die fijn van structuur zijn en licht van kleur. Ze mogen geen gele of rode aanslag tonen en ze moeten goed zijn afgedekt door de omliggende veertjes.

De snavel is krap middellang en moet zonder indeuking de voorhoofdslijn volgen. De snavel is breed aanzet met veel substantie en licht vleeskleurig. De neusdoppen zijn glad en fijn van weefsel en weinig ontwikkeld. Er moet voldoende vulling achter de neusdoppen aanwezig zijn. De lengte van de snavel is belangrijk in verband met het grootbrengen van de jongen. De huidige dieren op de

tentoonstellingen laten een juiste lengte zien. De snavel mag niet langer zijn, maar zeker niet korter. De dieren moeten te allen tijde hun eigen jongen kunnen grootbrengen. Een moeilijkheidsfactor bij de snavel is wel de ononderbroken lijn in de voorkop. Bij veel dieren zien we snavedruk, een onderbreking van de voorhoofdslijn bij de snavel. Dit mag niet getolereerd worden. Bij het fokken met deze dieren wordt dit steeds erger en het resultaat is dat de snavel steeds zwakker worden.

Verzorging en kweek

De Akener Lakschildmeeuw is een gemakkelijk ras om te houden en te verzorgen. Zij stelt geen hoge eisen. Doordat ze klein is, is ze erg geschikt voor fokkers met weinig hokruimte. Ze zijn erg temperamentvol en betrouwbaar. Het kweken gaat goed. Zij broeden goed en verzorgen de jongen trouw. Dit prachtige 'kleurrijke' ras is een ras voor iedereen, van beginnend fokker tot de meer ervaren fokker. Goed fokmateriaal voor beginners is doorgaans wel voorhanden. Ze is ondergebracht bij de Meeuwenclub, waar secretaris Geert de Vries in Goutum u graag verdere inlichtingen wil verstrekken over de aanschaf van dieren en hij zal u ook graag inschrijven als lid. ●